

**Balogh Zoltán egyházmegyei gondnok székfoglalója
Elhangzott az Ácsi Református Templomban 2021. június 5-én**

**Főtiszteletű Püspök Úr! Nagytiszteletű Esperes Úr!
Tisztelt Ünnepi Közgyűlés! Tisztelt Ünneplő Gyülekezet!**

Először is engedjék meg nekem, hogy az itt ünneplő magyar református közösségünk előtt hálát adjak Istennek és hálás köszönetemet fejezzem ki Egyházmegyénk Gyülekezeteinek, Presbitériumainak, Nagytiszteletű Lelkipásztorainak egyházmegyei gondnoki tisztségembe történt megválasztásomért.

Hálával gondolok szüleimre, nagyszüleimre, családomra és mindazokra a lelki szolgálattevőkre, akik református neveltetésemnek részesei voltak és egész életemre szólóan meghatározták hovatartozásomat, akik az erős hit magját belém elvetették. Úgy tűnik, az út amelyen járok még nem ért véget, még van dolgom.

Kérem, engedjék meg nekem, hogy e helyről néhány utalást tegyek egyházközségeinkkel, egyházmegyénkkel, de egész magyar református egyházunkkal kapcsolatos gondolataimról.

Egyházunk hatalmas veszteségeket szenvedett el a második világháború után. Számptalan lelki és világi vezetője lett a háborúnak, az új kommunista világrendszernek és a rendszer végrehajtóinak áldozata. Óriási vagyonvesztés szakadt a fogyatkozó közösségek nyakába.

A hit megvallása tiltottá, büntetendővé vált, de legalább is hátrányos megkülönböztetést jelentett az úgynevezett rendszerváltásig, esetenként még azután is.

Ennek következményeként egy szinte teljesen új építkezésbe kellett kezdeni és gyülekezeteink építkezésbe is kezdtek.

Egyházunk elvesztett vagyonának megfelelő pótlására, melyből az egyházközségek finanszírozása, önfenntartása teljes körűen megoldható lenne, nem került sor. Mindezek ellenére és mellett - az állami, kormányzati közreműködésnek köszönhetően - az ország és a nemzet egészére is kiható, annak épülését, megerősítését szolgáló intézményeink, iskoláink, egyetemeink, kórházaink, szociális intézményeink vannak. Ebből a szolgálatból, ebből a munkából Egyházmegyénk is folyamatosan kiveszi a részét.

Mire van hát szükségünk? Elsődlegesen egy épülő egyre gyarapodó, mindig megújulni képes egyházra, mely képes és tud válaszolni az adott kor kihívásaira, és a közösségeinket építeni, segíteni, megtartani képes lelkészekre, tisztségviselőkre, hívekre akik nélkül céljaink nem vagy csak nehezen és sokára valósulnának meg.

Nem mondhatunk le senkiről, aki hitét megvallani, hozzánk tartozni, közösségeinket építeni akarja.

Természetesen ahhoz, hogy céljainkat elérjük, ahhoz, hogy valóban kézzel fogható eredményeink legyenek, védeni kell azt az épített örökséget amivel az Úristen és általa hitben élő elődeink bennünket, utódokat felruháztak.

Olyan egyházpolitikát kell folytatnunk az egyházon belül, de azon kívül is, mely mint alkotó elemet szükségszerűvé, megkerülhetlenné tesz bennünket, református keresztyéneket, egész társadalmunk, magyar nemzetünk életében.

Ezt a szellemiséget kell megélnünk otthonainkban, családjainkban, falvainkban, a mi szeretett egyházmegyénkben az Úristen dicsőségére, mindannyiunk épülésére.

Pál apostol a galatziabeliekhez írott levele 5. részében a keresztyén szabadságról, a test és a lélek harcáról, és mindkettőnek hatásáról ír. A 17.,22., 23. és 25.-dik verseit részben, egészben idézem, **választott utunk bejárásához:**

"A test a Lélek ellen törekedik,...

De a lélek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség.

Az ilyenek ellen nincs törvény.

Majd így folytatja:

Ha lélek szerint élünk, lélek szerint is járjunk."

Így legyen.

Soli Deo Glória